

Sanot asiat aina suoraan. Se on suurin syy, miksi olet niin hyvä ystäväni. Tämän viestin kirjoitin sinulle. Et ole vielä vastannut, eikä sinun tarvitsekaan. Oma viestini sai minut pohtimaan outoa, kieroutunutta ystävyystämme. Olemme täysin erilaisia, täysin samanlaisia. Miksi olemme löytäneet toisemme? Asuit lapsuuteni kodin naapurissa. Oikeastaan vain samalla lammen muotoisella tiellä, et edes suoranaisesti naapurina. Ränsistyneen leikkikentän ja metsän poikki kotejamme yhdisti polku, jonka maa oli niin kulutettu, että se oli välttämätön osa maisemaa. Kotimme olivat hyvin erilaiset. Sinun hieman sekainen, koirankarvoja löytyi ruuastakin. Kodissasi oli ääntä, eloa. Minun kotini oli siisti ja painostavan hiljainen. Perheemme olivat ystäviä keskenään, vaikkakin täysin erilaiset. Perheesi oli riitainen, yhtenäinen, rakastava ja lämmin. Minun taas luotaantyöntävän etäinen, täynnä rikkiäisiä persoonia, kaunaa ja marttyyriutta. Rakkautesi koiriin on ollut läsnä koko elämäsi. Itse olin allerginen melkein kaikille eläimille, mutta kävin luonasi niin usein, että koira-allergiani pelästyi ja katosi. Eläinrakkautesi siirtyi minuun, mutta en uskalla vieläkään ottaa itselleni koiraa, sillä pelkään rahojen loppuvan, koiran sairastuvan vakavasti, jäävän auton alle, koulutuksen menevän pieleen. Vierailen kotipaikallani harvoin, mutta silloin pyrin aina tulemaan luoksesi kylään, katsomaan kateellisena koirasi ja sinun välistä, ehdotonta rakkautta. Nolasit minut usein. Piirre, josta en pitänyt, ja joka synnytti minussa ahdistuksen. Löysin siskosi huoneesta tuhkakupin ja näytin sen sinulle. Huusit äidillesi, että olin löytänyt tuhkakupin siskosi huoneesta. En muista kuuliko siskosi, mutta tunsin tungetelleeni toisen alueella. En tiedä, olisimmeko edes saaneet olla siskosi huoneessa. Saunoimme aina viimeisinä, kovassa lämpötilassa, usein pitkään ja syvissäkin aatoksissa. Kerran sanoit rintojeni näyttävän appelsiineilta, vai olivatko ne mielestäsi mandariinit? Muistoni ovat rapistuneet ajan mittaan, mutta mielikuva on tärkein, vaikkakin se saattaa olla vääristynyt. Kyselimme toisiltamme, joko sinulle kasvaa siellä karvaa. Olimme nuoria tyttöjä, kasvamassa kohti naiseuttamme. Et koskaan yöpynyt kotonamme, etkä mennyt ullakolle. Olit silloin rikkiäisempi kuin minä olin, tosin nyt olen luultavasti enemmän hajalla kuin sinä koskaan. Pelkäsit paljon, ja pelkäätkin yhä. Koin suurta harmia, kun paras ystäväni ei ollutkaan aivan tavallinen, terve nuori tyttö. Kuten sanottua, perheeni oli luultavasti vaikeampi kuin sinun, vaikkakin omalla perheelläsi oli monia huolia, pieleen menneitä kasvatusmetodeja, ahdistusta luovia tilanteita. Minun olisi kuitenkin pitänyt olla se, joka pelkää -se, joka on ujo, epävarma ja hiljainen. Toisin kävi, minusta tuli dominoiva, äänekäs ja nenänsä joka paikkaan työntävä, monia ärsyttävä penikka. Jostain syystä pysyit melkein koko matkan tähän asti mukana, aina tukenani, aina läsnä. Olen ollut masentunut pitkän aikaa elämässäni. Olet luultavasti tiennyt sen jo ennen minua, oletan aika taitava ihmistenlukija. Olet myös ainut, joka tietää kaikki sairauteni vaiheet, suurimmat tuskani, suurimmat epäonnistumiseni. Ja sinä olit se, joka painosti minua kirjoittamaan iloisemmin. En löytänyt iloa runoista, joten siirryin kirjoittamaan novelleja. Olen sinulle ikuisesti kiitollinen. Nyt kirjoitan tätä tarinaa sinusta, meistä, ja minun täytyy myöntää, koen suurta kiitollisuutta maailmassa vallitsevia voimia kohtaan. Tapasin sinut, ehkä olosuhteiden pakosta, mutta emme ole koskaan perustaneet ystävyystämme pakkoon. Joskus yhteydenottomme ovat päivittäisiä, joskus olemme vaiti omilla tahoillamme viikkoja. Aina, kun minulle tapahtuu jotain merkittävää, otan ensimmäisenä yhteyden sinuun. Olemme erilaisia: sinä asut maalla, samalla tiellä kuin vanhempasi, haluat maajussiksi ja pidät pinkistä väristä. Minä asun kaupungissa, haluan sisätöihin ja pidän harmaasta. Minä olen monimutkainen, vaikeasti tulkittava, sinä suorasukainen ja rehellinen. Olemme kuitenkin täysin sama, sinä olet rikki, minä olen rikki.